

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 293/06-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. apríla 2007 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta o sťažnosti Ing. Š. M., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. M. P., Advokátska kancelária, Ž., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 545/1991 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. Š. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 545/1991 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 545/1991 konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. Š. M. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 200 000 Sk (slovom dvestotísíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. Š. M. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 10 634 Sk (slovom desaťtisícšesťstotridsaťštyri slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho advokátky JUDr. M. P., Advokátska kancelária, Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 4. októbra 2006 č. k. I. ÚS 293/06-14 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. Š. M., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 545/1991.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Dňa 14. 06. 1991 som podal na Okresný súd v Žiline návrh na začatie konania o vydanie veci v zmysle zákona o mimosúdnych rehabilitáciách č. 87/1991 Zb. Týmto návrhom som sa domáhal vydania 1/2 nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. Ž.(...).

Dňa 27. 02. 2006 som podal na Okresný súd v Žiline do rúk predsedu sťažnosť na priet'ahy v súdnom konaní, na ktorú mu predseda súdu v zákonnej 30-dňovej lehote neodpovedal.

Do dnešného dňa nebolo v tejto veci právoplatne rozhodnuté (nebol vynesený ani prvostupňový rozsudok) napriek tomu, že žaloba bola podaná dňa 14. 06. 1991 (...).“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 545/1991 porušil základné právo Ing. Š. M., (...) bytom Ž., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

Okresnému súdu v Žiline sa ukladá povinnosť, aby v konaní, vedenom pod č. 7 C 545/1991 konal bez prieťahov.

Okresnému súdu v Žiline sa ukladá povinnosť zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 000,- Sk, ktoré je Okresný súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresnému súdu v Žiline sa ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet JUDr. M. P., advokátka, Ž., č. účtu: ....“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: podpredseda okresného súdu JUDr. J. M. listom sp. zn. 1 SprS 491/06 z 12. januára 2007 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania a zaslal stanovisko zákonnej sudkyne JUDr. J. S., ktoré ako uviedol, predstavuje stanovisko okresného súdu, a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 26. januára 2007.

2.1 Zákonná sudkyňa okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem popisu procesných úkonov vykonaných okresným súdom v predmetnom konaní uviedla:

«(...) Dôvodom objektívnych prieťahov v súdnom konaní je aj tá skutočnosť, že pôvodne boli žalovaní odporcovia 1) Z. Ž., 2) Z. M. a 3) M. Ž. a v konaní bolo viacero procesných návrhov navrhovateľa ohľadne okruhu účastníkov konania na strane odporcov a zároveň tu došlo aj k viacerým zmenám na strane odporcov a tak v súčasnej dobe sú ako odporcovia 1) Z. s. r. o. M., 2) O. a. s. „v konkurze“ P., 3) S. v Ž. a neprávoplatne bolo rozhodnuté o pristúpení odporcu 4) S. v B..

Zároveň dĺžka konania je ovplyvnená aj kumulovanými nárokmi navrhovateľa, kde pôvodne predmetom konania bol len nárok uplatnený v zmysle zák. č. 87/1991 Zbierky a až počas konania v roku 2002 navrhovateľ žiadal určiť absolútnu neplatnosť dvoch kúpnych zmlúv z roku 1968 a 1969.

Ďalšou skutočnosťou je aj náročnosť samotného dokazovania, kde v konaní bolo podaných viacero znaleckých posudkov s rozdielnymi závermi a je potrebné, aby bol podaný kontrolný znalecký posudok Ústavom súdneho inžinierstva pre rozhodnutie vo veci.

V žiadnom prípade nie je možné súhlasiť s tvrdením navrhovateľa v sťažnosti, že od roku 2002 Okresný súd v Žiline vo veci nekonal. Vo veci práve naopak boli vykonávané úkony jednak za účelom zistenia skutkového stavu podľa návrhov účastníkov konania a súčasne procesné úkony, taktiež aj podľa návrhu samotného navrhovateľa, ako aj ďalšie za účelom ozrejmienia presného okruhu účastníkov konania.

Aj keď v danom prípade došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote, nie je možné hovoriť o nesprávnej organizácii práce prípadne iných nedostatkoch v senáte, do ktorého bol spis pridelený po 11 rokoch od podania návrhu a spis už v tom čase mal 320 strán. Je potrebné prihliadať aj na množstvo pridelených spisov, počet reštančných vecí, počet vecí s cudzím prvkom, najmä vo veciach starostlivosti o maloleté deti, v ktorých bolo treba najrýchlejšie konať, počet rozhodnutých a právoplatne vybavených vecí a na základe všetkých týchto skutočností je zrejmé, že v senáte, do ktorého bol spis pridelený, nedošlo k subjektívnym prietahom, ale vo veci sa priebežne vykonávali úkony za účelom vydania spravodlivého a zákonného rozhodnutia.»

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľky sa k uvedenému vyjadreniu okresného súdu vyjadrila vo svojom liste z 26. januára 2007, v ktorom uviedla:

„(...) Z vyjadrenia Okresného súdu v Žiline jednoznačne vyplýva, že v danom prípade došlo k porušovaniu práva sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote bez zbytočných prietahov.

Žiadna zložitosť veci nemôže ospravedlniť 16-ročnú dĺžku prvostupňového konania.

Zároveň oznamujem, že netrvám na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti došiel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 140/06).

4. V tejto veci pôvodne prijímal sťažnosť I. senát ústavného súdu, pretože v súlade s rozvrhom práce na rok 2006 a 2007 bol sudca spravodajca Juraj Horváth členom I. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu 28. februára 2007 Rozvrhom práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 sp. zn. Spr 140/07 rozhodlo, že s účinnosťou od 28. februára 2007 sa sudca spravodajca Juraj Horváth stal členom II. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu zároveň rozhodlo, že veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Juraj Horváth, sa prerokujú v II. senáte ústavného súdu. Z tohto dôvodu sa táto vec prerokovala a rozhodla vo veci samej v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 545/1991 ústavný súd zistil nasledovné:

Sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu 14. júna 1991 domáhal od žalovaných vydania nehnuteľností podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych

rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o mimosúdnych rehabilitáciách“). V roku 1991 okresný súd nariadil celkovo trikrát pojednávanie (3. júla 1991, 11. júna 1991 a 17. septembra 1991) a 5. novembra 1991 nariadil znalecké dokazovanie.

V roku 1992 okresný súd nariadil pojednávanie len na 10. jún 1992, v roku 1993 na 30. marec 1993, v roku 1994 nariadil pojednávanie trikrát, a to na 1. jún 1994, 15. jún 1994 a 12. júl 1994, kedy nariadil aj znalecké dokazovanie.

Dňa 28. februára 1995 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie novým súdnym znalcom a v roku 1995 nariadil pojednávanie trikrát (na 14. jún 1995, 5. október 1995 a 25. október 1995).

V roku 1996 okresný súd nariadil pojednávanie trikrát (na 9. január 1996, 12. marec 1996 a 28. marec 1996), v roku 1997 nenariadil pojednávanie a tieto nariadil až v roku 1998 na 20. máj 1998 a 24. jún 1998.

V období rokov 1999 až 2001 bol okresný súd nečinný a najbližšie pojednávanie nariadil až na 14. august 2002.

Dňa 20. marca 2003 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie na ocenenie sporných nehnuteľností a súčasne uznesením pripustil, aby na strane žalovaných pristúpil ako ďalší účastník konania S. Ž..

V roku 2004 okresný súd nariadil pojednávanie na 25. február 2004, následne zmenil nariadený termín pojednávania z 25. februára 2004 na 17. marec 2004.

V roku 2005 bol okresný súd nečinný do 4. apríla 2006, keď pripustil vstup S. do konania na strane žalovaných, proti ktorému tento podal odvolanie. Dňa 2. mája 2006 okresný súd zaslal spis Krajskému súdu v Žiline na konanie o odvolaní,

ktorý 11. januára 2007 uznesením sp. zn. 5 Co 205/06 uznesenie okresného súdu zo 4. apríla 2006 potvrdil (19. januára 2007 bol spis vrátený okresnému súdu).

Dňa 16. marca 2007 okresný súd zaslal spis znalcovi (Ž., Ústav súdneho inžinierstva) za účelom vypracovania znaleckého posudku.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných priet'ahov (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 95/06).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 545/1991 o návrhu sťažovateľa na vydanie veci v zmysle zákona o mimosúdnych rehabilitáciách došlo k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom označeného občianskoprávneho konania je vydanie veci v zmysle zákona o mimosúdnych rehabilitáciách, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná

a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o vydaní veci v zmysle zákona o mimosúdnych rehabilitáciách v danej veci nie je právne zložité, vykazuje však určitý stupeň skutkovej zložitosti spojený v danej veci s nevyhnutnosťou nariadenia viacnásobného znaleckého dokazovania. Doterajší priebeh konania, ktoré začalo v roku 1991, podľa názoru ústavného súdu nemožno však pripísať len na vrub zložitosti prerokovávanej veci.

2. Pokiaľ ide o správanie sa sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil v jeho správaní žiadnu skutočnosť, ktorá by významnou mierou prispela k doterajšej celkovej dĺžke konania. Sťažovateľ síce v priebehu konania viackrát dopĺňal pôvodnú žalobu v označení žalovaných, avšak tým iba reagoval na aktuálnu procesnú situáciu a vykonané dokazovanie ohľadom zisťovania právnych nástupcov pôvodných žalovaných.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prierahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania a všetky okolnosti daného prípadu. Predovšetkým poukazuje na to, že nemohol prehliadnuť, že sťažovateľ sa návrhom na začatie konania podaným okresnému súdu 14. júna 1991 domáhal vydania nehnuteľností v zmysle zákona o mimosúdnych rehabilitáciách pred takmer 16-timi rokmi, ale aj to, že označené konanie sa začalo skôr, ako začal ústavný súd zabezpečovať individuálnu ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb (15. február 1993).

Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľom označené súdne konanie, ktoré v dôsledku postupu okresného súdu trvá tak dlho, ako je to v danom prípade, možno už len na základe jeho posúdenia ako celok považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje

stav právnej istoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 66/03, I. ÚS 73/06).

Okresný súd bol pritom v danej veci opakovane dlhodobo nečinný, a jeho činnosť od podania žaloby vykazovala aj prvky neefektívneho konania. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas najmenej 85 mesiacov okresný súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a listiny (m. m. pozri napr. I. ÚS 41/02).

Obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu neospravedlniteľné a netolerovateľné. K týmto zbytočným prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania sťažovateľa, ale výlučne v dôsledku postupu okresného súdu.

Argumentáciu okresného súdu, že prietahy boli spôsobené značnou preťaženosťou senátu, ústavný súd nemohol akceptovať. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal alebo nemohol riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2

ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, ako aj na predmet konania (povahu veci) i podiel sťažovateľa na dĺžke konania, považuje za primerané v sume 200 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právna zástupkyňa sťažovateľa si uplatnila úhradu trov právneho zastúpenia a zároveň predložila ústavnému súdu osvedčenie o registrácii pre DPH.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2006 je 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu je 164 Sk. Základná sadzba za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2007 je 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu je 178 Sk.

Sťažovateľovi vznikol nárok na úhradu trov za tri úkony právnej služby (prípravu a prevzatie zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu z 19. júla 2006 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu z 26. januára 2007). Za dva úkony uskutočnené v roku 2006 patrí odmena v sume 5 788 vrátane paušálu a za jeden úkon uskutočnený v roku 2007 patrí odmena v sume 3 148 vrátane paušálu. Ústavný súd tak sťažovateľovi priznal úhradu trov v celkovej sume 10 634 Sk vrátane 19 % DPH.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2007